

บทที่ 1

บทนำ

1.1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยได้มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในสังคม เพราะเด็กในปัจจุบันมีการเจริญเติบโตเร็วกว่าเด็กในอดีต กล่าวคือ มีส่วนสูงหน้าตา ตลอดจนจรรยาวัธต่างๆในร่างกายนที่เติบโตเร็วกว่าอายุ แต่เด็กเหล่านี้ยังคงมีวุฒิภาวะความอ่อนวัยทางจิตใจที่ง่ายต่อการถูกข่มขู่และชักจูง ดังนั้นเพื่อป้องกันและคุ้มครองเด็กไม่ให้ถูกบุคคลอื่นล่อลวงละเมิดได้ง่าย กฎหมายอาญาจึงบัญญัติให้ความคุ้มครองไว้เป็นกรณีพิเศษ

เนื่องจากเด็กมีความอ่อนแอและแตกต่างจากผู้ใหญ่ทั้งทางด้านสรีระร่างกายและวุฒิภาวะทางด้านจิตใจที่ต้องได้รับการดูแลจากผู้ปกครอง ซึ่งแนวคิดของการคุ้มครองเด็กมองว่า เด็กเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าที่จะเป็นกำลังสืบต่อในอนาคต หากเด็กได้รับการเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนที่ดี ในอนาคตก็จะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ส่งผลให้สังคมมีความเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย แต่จากสภาพสังคมความเป็นจริงในปัจจุบัน เด็กกลับกลายเป็นถูกผู้กระทำเอารัดเอาเปรียบ ถูกกดขี่ข่มเหง ถูกแสวงหาผลประโยชน์ ตลอดจนถูกล่อลวงละเมิดทางเพศมาโดยตลอด ดังนั้นแนวคิดเรื่องการคุ้มครองเด็กจึงเป็นประเด็นที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านสิทธิมนุษยชน เพื่อป้องกันและคุ้มครองเด็กไม่ให้ถูกบุคคลอื่นล่อลวงละเมิดทางเพศได้ง่าย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีกฎหมายคุ้มครองอย่างเคร่งครัด

หนึ่งในความผิดที่กฎหมายอาญาให้ความคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นพิเศษคือ ความผิดทางเพศ เนื่องจากการกระทำความผิดทางเพศเป็นหนึ่งในอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อโครงสร้างทางสังคมอย่างรุนแรง เพราะการกระทำความผิดเหล่านี้เป็นการละเมิดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน และเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพทางเพศของผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการล่อลวงละเมิดทางเพศในความผิดข่มขืนกระทำชำเรา เพราะผู้เสียหายที่ถูกกระทำชำเราจะได้รับผลกระทบทั้งต่อร่างกายและจิตใจ และยังมีผลกระทบตามมาในภายหลัง เช่น การเสื่อมเสียชื่อเสียง การตั้งครรภ์ การติดเชื้อ การเกิดภาวะทางจิตและยังทำให้สังคมเกิดความเสื่อม

สำหรับประเทศไทย ได้มีการพัฒนาและแก้ไขกฎหมายคุ้มครองเด็กอย่างต่อเนื่อง โดยกฎหมายที่นำมาใช้บังคับเพื่อให้ความคุ้มครองเด็กในความผิดทางเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กนั้น ถูกบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 ซึ่งมีการกำหนดให้การกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี ซึ่งมีไซภิริยาหรือสามีของตน ไม่ว่าจะเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม หรือการกระทำต่อเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี เป็นความผิด ส่วนกรณีที่เป็นการกระทำโดยบุคคลซึ่งมีอายุไม่เกิน 18 ปี กระทำต่อเด็กซึ่งมีอายุกว่า 13 ปี แต่ยังไม่เกิน 15 ปี โดยเด็กนั้นยินยอมและภายหลังศาลอนุญาตให้ทั้งสองฝ่ายสมรสกัน ผู้กระทำผิดไม่ต้องรับโทษ ถ้าศาลอนุญาตให้สมรสในระหว่างที่ผู้กระทำผิดกำลังรับโทษในความผิดนั้นให้ศาลปล่อยผู้กระทำผิดนั้นไป

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าประเทศไทยจะมีการพัฒนาและแก้ไขกฎหมายดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง แต่ประเทศไทยก็ยังคงประสบปัญหาการล่วงละเมิดในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กในรูปแบบต่างๆ เพราะกฎหมายอาญาของประเทศไทยใช้ไม่ได้ผลกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม กล่าวคือ กฎหมายไม่สามารถใช้บังคับเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดได้ เนื่องจากข้อบกพร่องในบทบัญญัติความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กได้กำหนดให้อายุเด็กเป็นองค์ประกอบความผิด ทำให้ผู้กระทำความผิดสามารถอ้างหลักการไม่รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิด เพื่อให้ผลของการกระทำนั้นเป็นการกระทำที่ขาดเจตนาตามมาตรา 59¹ จึงทำให้ผู้กระทำไม่มีความผิดได้ ยกตัวอย่างเช่น คำพิพากษาฎีกาที่ 4665/2547² ซึ่งเป็นคำพิพากษาล่าสุดที่ตัดสินว่าจำเลยสำคัญผิดว่าผู้เสียหายพันวัยเด็กที่มีอายุไม่เกิน 15 ปี โดยเข้าใจผิดว่าผู้เสียหายมีอายุ 20 ปี จึงเป็นการสำคัญผิดในข้อเท็จจริงเรื่องอายุอันเป็นองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก และมาตรา 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยจึงขาดเจตนากระทำความผิดดังกล่าวตามมาตรา 59 วรรคสาม

¹ มาตรา 59 “บุคคลจะต้องรับผิดในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะได้กระทำความผิดโดยประมาท ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ต้องรับผิดเมื่อได้กระทำโดยประมาท หรือเว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยแจ้งชัดให้ต้องรับผิดแม้ได้กระทำโดยไม่มีเจตนา...

ถ้าผู้กระทำมิได้รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดจะถือว่าผู้กระทำประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้นมีได้.

....”

² [<http://www.deka2007.supremecourt.or.th/deka/web/search.jsp>], 2 August 2010.

แนวคำพิพากษาศาลฎีกาอีกแนวทางหนึ่ง ที่มีคำวินิจฉัยว่า การสำคัญผิดในอายุของเด็ก เป็นไปตามหลักความสำคัญผิดในข้อเท็จจริงตามมาตรา 62³ ซึ่งผู้กระทำความผิดมักจะยกข้อกล่าวอ้างดังกล่าวมาเป็นข้อแก้ตัวให้ตนเองไม่ต้องรับผิด หรือได้รับการยกเว้นโทษ หรือได้รับโทษน้อยลง ยกตัวอย่างเช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4698/2540⁴ พยานหลักฐานที่โจทก์ และจำเลยนำเสนอเชื่อว่าจำเลยไม่ทราบว่ามีอายุไม่เกิน 15 ปี ข้อเท็จจริงจึงไม่พอพียงว่าจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายโดยรู้อยู่แล้วว่าผู้เสียหายมีอายุไม่เกิน 15 ปี จึงเป็นการสำคัญผิดในข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก ประกอบมาตรา 62 วรรคหนึ่ง จำเลยไม่มีความผิดตามบทกฎหมายดังกล่าว

นอกจากนี้ ศาลยังสามารถหยิบยกข้ออ้างดังกล่าวขึ้นพิจารณาได้เอง และในหลายคดีที่ศาลพิจารณาคดีพิพากษายกฟ้องโจทก์เนื่องจากข้ออ้างดังกล่าว ยกตัวอย่างเช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7233/2549⁵ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราอันมีลักษณะเป็นการโหมเด็กหญิง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม จำเลยมิได้ยกข้อต่อสู้ว่าจำเลยสำคัญผิดเข้าใจว่าผู้เสียหายอายุ 17 ปี ถึง 18 ปี ขึ้นต่อสู้โดยตรง ซึ่งศาลฎีกาวินิจฉัยว่า แม้จำเลยจะมิได้ยกข้อต่อสู้ว่าจำเลยสำคัญผิดเข้าใจว่าผู้เสียหายมีอายุ 17 ปี ถึง 18 ปี ขึ้นต่อสู้โดยตรง แต่เมื่อคดีมีเหตุที่จำเลยไม่ควรต้องรับโทษหรือรับโทษน้อยลง ศาลอุทธรณ์ย่อมมีอำนาจที่จะยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 ประกอบด้วยมาตรา 215

ผู้เสียหายเป็นลูกครึ่งชาวไทยกับชาวต่างชาติ จากรูปร่างและลักษณะของผู้เสียหาย มีเหตุผลทำให้จำเลยเข้าใจว่าผู้เสียหายมีอายุเกินกว่า 15 ปี ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ดังนั้นจำเลยคงมีความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราอันมีลักษณะเป็นการโหมเด็กหญิง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 62 วรรคสาม ดังที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามาเท่านั้น

จากตัวอย่างแนวคำวินิจฉัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ผู้กระทำความผิดสามารถอาศัยข้อบกพร่องของบทบัญญัติมาเป็นข้อแก้ตัวใช้ตนเองพ้นผิดได้ โดยการอ้างอายุของเด็กมาเป็นข้อ

³ มาตรา 62 วรรคหนึ่ง "ข้อเท็จจริงใดถ้ามีอยู่จริงจะทำให้การกระทำไม่เป็นความผิด หรือทำให้ผู้กระทำไม่ต้องรับโทษ หรือได้รับโทษน้อยลง แม้ข้อเท็จจริงนั้นจะไม่มีอยู่จริง แต่ผู้กระทำสำคัญผิดว่ามีอยู่จริง ผู้กระทำความผิดไม่มีความผิดหรือได้รับยกเว้นโทษ หรือได้รับโทษน้อยลง แล้วแต่กรณี".

⁴ [<http://www.deka2007.supremecourt.or.th/deka/web/search.jsp>], 2 August 2010.

⁵ [<http://www.deka2007.supremecourt.or.th/deka/web/docdetail.jsp>], 15 September 2010.

แก้ตัวว่าเข้าใจผิดในอายุของเด็ก ทำให้การกระทำนั้นขาดเจตนา หรือเนื่องจากลักษณะรูปร่าง สรีระของเด็กทำให้ผู้กระทำความผิดสำคัญผิดในอายุของเด็ก เป็นต้น

ปัญหาจากแนวคำวินิจฉัยของศาลฎีกาไม่ว่าจะเป็นแนวการวินิจฉัยตามหลักการอ้างหลักการไม่รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 59 วรรคสาม หรือแนวการวินิจฉัยตามหลักการสำคัญผิดในข้อเท็จจริงตามมาตรา 62 ตลอดจนเรื่องศาลสามารถยกปัญหาในเรื่องอายุของเด็กขึ้นมาวินิจฉัยได้เองดังกล่าว ล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่ออย่างร้ายแรงต่อสังคม เพราะการข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยเฉพาะเด็กนั้น เป็นการกระทำที่ละเมิดต่อเสรีภาพทางเพศและศีลธรรมทางเพศของเด็กอย่างร้ายแรง นอกจากนี้การกระทำดังกล่าว ยังส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจและสร้างความสะเทือนใจต่อประชาชนในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองของเด็กที่ต้องทนเห็นลูกหลานของตนเองถูกทำร้าย แต่กลับไม่สามารถพึ่งพาความยุติธรรมของกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองแก่เด็กได้ จนทำให้ประชาชนในสังคมเกิดความไม่มั่นใจในเสรีภาพทางเพศและความปลอดภัยต่อเนื้อตัวร่างกายของตนเอง

ในต่างประเทศ กฎหมายคุ้มครองความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็ก ได้มีการนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาบังคับใช้กับความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กมานานแล้ว เช่น ประเทศอังกฤษ พระราชบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศ ค.ศ. 2003 (Sexual Offences Act 2003) ได้มีการวางหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กไว้ในมาตราดังต่อไปนี้

1. ความผิดฐานการข่มขืนกระทำชำเราเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี (Rape) ตามมาตรา 5
2. ความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศโดยการสอดใส่แก่เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี (Sexual Assault by Penetration) ตามมาตรา 6
3. ความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศโดยไม่มีการสอดใส่แก่เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี (Sexual Assault) ตามมาตรา 7
4. ความผิดฐานทำให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี ต้องเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศ (Causing sexual activity) ตามมาตรา 8

โดยกฎหมายดังกล่าวมีการวางหลักว่า ผู้ใดมีเพศสัมพันธ์ หรือการกระทำใดๆ ทางเพศกับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี ตามมาตรา 5 ถึง มาตรา 8 จะมีความผิดทันทีแม้การกระทำนั้นไม่มีเจตนา

นอกจากนี้ ความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กของประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น แต่ละมลรัฐมีการใช้ Statutory Rape อันเป็นหลักเดียวกันกับหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดของประเทศ

อังกฤษมาบังคับใช้ โดย Statutory Rape เป็นหลักที่กำหนดให้ บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์กับเด็กที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนดเป็นความผิด และกฎหมายกำหนดให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนดไม่สามารถให้ความยินยอมในการมีเพศสัมพันธ์ได้

จากการศึกษาและวิเคราะห์รายละเอียดการบังคับใช้หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดของประเทศอังกฤษ และการบังคับใช้ Statutory Rape ของประเทศสหรัฐอเมริกา ทำให้ผู้เขียนเห็นว่าหลักกฎหมาย ดังกล่าว เป็นหลักกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของเด็ก และปกป้องศีลธรรมทางเพศของสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงน่าจะนำมาใช้คุ้มครองเด็กในประเทศไทยให้ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายได้อย่างแท้จริง

สำหรับหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในประเทศไทยนั้น ได้ถูกบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาเดี่ยวเช่นกัน ดังจะเห็นได้จาก มาตรา 59 วรรคแรก ซึ่งบัญญัติว่า "บุคคลจะต้อง รับผิดชอบในทางอาญา ก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะได้กระทำความโดยประมาท ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ต้องรับผิดชอบเมื่อได้กระทำโดยประมาท หรือเว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยแจ้งชัดให้ต้องรับผิดชอบแม้ได้กระทำโดยไม่มีเจตนา" แต่หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดดังกล่าว ก็ยังคงถูกใช้อยู่ในความผิดลักษณะลหุโทษเท่านั้น ในขณะที่ต่างประเทศล้วนแล้วแต่มีการใช้หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในความผิดทางเพศแล้วทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศระบบคอมมอนลอว์ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาด แต่อย่างไรก็ตาม การบังคับใช้หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในความผิดทางเพศของแต่ละระบบ แต่ละประเทศ ล้วนแล้วแต่มีวิธีการเกี่ยวกับการวินิจฉัยและบังคับใช้ที่แตกต่างกันไป เนื่องจากหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมีทั้งข้อดีและข้อเสียต่างๆ ในการใช้บังคับควบคู่กันไป ดังนั้นหากจะมีการนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาบังคับใช้ในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กในประเทศไทย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษา และวิเคราะห์การใช้บังคับให้สอดคล้องกับสภาพสังคมภายในประเทศของตนเพื่อให้ได้รับประโยชน์มากที่สุด

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนจึงมีความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้ากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กในความผิดทางเพศโดยนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาใช้คุ้มครองว่าจะสามารถใช้คุ้มครองเด็กได้อย่างแท้จริงมากน้อยเพียงใด เพราะผู้เขียนเห็นว่า การกระทำความผิดทางเพศต่อเด็กที่อายุไม่เกิน 13 ปี ถือเป็นภัยต่อเด็กอย่างร้ายแรง จึงไม่ควรที่จะปล่อยให้ผู้กระทำความผิดหรือผู้ใดอ้างความไม่รู้อายุของเด็กและข้อบกพร่องของกฎหมายมาใช้แก้ตัวให้พ้นจากความรับผิดชอบได้

1.2. วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาด และแนวคิดการคุ้มครองเด็กตามกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาถึงวิธีการนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาใช้ในการคุ้มครองความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กในกฎหมายต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาของการบังคับใช้กฎหมายอาญาในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กของประเทศไทย
4. เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบกฎหมายความผิดทางเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กตามมาตรา 277 กับการบังคับใช้หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กของกฎหมายต่างประเทศ เพื่อหาแนวทางแก้ไขและข้อเสนอแนะที่แสดงถึงความจำเป็นของกฎหมายที่จะต้องนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาใช้คุ้มครองความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กในกฎหมายอาญาไทย

1.3. สมมติฐานการศึกษา

ประมวลกฎหมายอาญาไทยในเรื่องความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันไม่สามารถใช้บังคับให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย และไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมไทย เพราะกฎหมายไม่สามารถนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ จึงควรที่จะนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาใช้บังคับในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กในกฎหมายไทย เพื่อคุ้มครองไม่ให้ผู้กระทำความผิดอ้างการไม่รู้ข้อเท็จจริง หรือความสำคัญผิดในข้อเท็จจริงมาเป็นข้ออ้างให้ตนพ้นผิด และเพื่อคุ้มครองศีลธรรมทางเพศของคนในสังคม

1.4. ขอบเขตการศึกษา

ผู้เขียนมุ่งศึกษาเฉพาะเรื่องความผิดเกี่ยวกับเพศในฐานความผิดข่มขืนกระทำชำเราเด็กตามมาตรา 277 โดยยึดพื้นฐานจากฐานความผิดข่มขืนกระทำชำเราทั่วไปตามมาตรา 276 ของประมวลกฎหมายอาญาไทย และการบังคับใช้หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กของประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อนำมาศึกษาวิเคราะห์ และใช้เป็นแนวทางในการนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาบังคับใช้ในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กในประเทศไทย

1.5. วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษานี้ผู้เขียนใช้วิธีการศึกษาวิจัยจากเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาจากหนังสือ บทความ หลักกฎหมาย คำพิพากษาทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต (Internet Database) ตลอดจนแนวคิดของนักกฎหมายทั้งในประเทศไทย และต่างประเทศ เพื่อรวบรวมข้อมูลให้เป็นระบบ และนำมาวิเคราะห์ทำความเข้าใจและหาข้อสรุป เพื่อใช้เป็นแนวทางในการหาบทสรุปและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์กับการพัฒนากฎหมายไทย เพื่อให้กฎหมายสามารถคุ้มครองเด็กได้ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายอย่างแท้จริง

1.6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการศึกษาเรื่องหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กนี้ ผู้เขียนคาดว่าจะได้รับความรู้ความเข้าใจในเรื่องกฎหมายอาญาของไทยมากยิ่งขึ้น ดังนี้

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาด และแนวคิดของการคุ้มครองเด็กตามกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ
2. สามารถเข้าใจที่มาและเหตุผลของการนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาใช้ในความผิดทางเพศเพื่อคุ้มครองเด็กในกฎหมายต่างประเทศ
3. ทำให้ทราบถึงปัญหาของการบังคับใช้กฎหมายอาญาในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กของประเทศไทย ว่าเหตุใดจึงไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายให้ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายอย่างแท้จริงได้
4. สามารถวิเคราะห์ และหาแนวทางแก้ไขตลอดจนข้อเสนอแนะ ซึ่งแสดงถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาบังคับใช้ความผิดทางเพศสำหรับเด็กในประเทศไทย เพื่อนำมาใช้แก้ไขข้อบกพร่องของกฎหมายดังกล่าวให้สามารถคุ้มครองเด็กไทยให้ได้รับประโยชน์สูงสุด